

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย เป็นภาษาประจำชาติที่แสดงถึงความเป็นไทย เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคม และเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ภาษาไทยยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดี และวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งของการศึกษาในระดับประถมศึกษา และภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิชาอื่นๆ อีกด้วย

ดังนั้นเพื่อเป็นการปลูกฝังให้นักเรียนมีความรัก และเห็นคุณค่าความงามของภาษาไทย จึงมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้โรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะเกี่ยวกับ การคัดลายมือ การออกเสียงภาษาไทยอย่างถูกต้อง การท่องบทอาขยาน และบทร้อยกรองที่ไพเราะในโรงเรียน การย่อความ เรียงความ และการเขียนบทร้อยกรอง และจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ในส่วนที่เป็นวิชาภาษาไทย ได้กำหนดสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 12) ซึ่งประกอบด้วย 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการพูด การดู และการฟัง สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดี และวรรณกรรม ในแต่ละสาระได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ไว้ดังนี้ สาระที่ 1 การอ่าน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน สาระที่ 2 การเขียน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราว

ในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ
 สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด คือ สามารถเลือกฟัง และดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูด
 แสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์ สาระที่ 4
 หลักการใช้ภาษา คือ สามารถเข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลง
 ของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ และสามารถใช้ภาษา
 แสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม
 อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม คือ สามารถเข้าใจและ
 แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ใน
 ชีวิตจริง จากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้ตระหนักถึงคุณค่าของ
 ภาษาไทยที่มีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคน คนไทยจึงควรภาคภูมิใจและรักษาไว้ให้ยั่งยืน
 คู่กับความเป็นไทยตลอดไป การเรียนภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องพยายาม
 ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อให้การสื่อสารเข้าใจได้ถูกต้องและเป็นเครื่องมือ
 ในการศึกษาหาความรู้ต่อไป ดังนั้นการเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อการสื่อสาร ให้สามารถรับรู้
 ข้อมูลข่าวสารได้ จึงจำเป็นต้องเรียนการอ่านคำต่างๆ ให้ถูกต้องโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอ่าน
 ในช่วงชั้นที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 เน้นการอ่านให้ถูกต้องตามมาตราต่างๆ การสะกดคำ
 การอ่านออกเสียงควบกล้ำ และในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การอ่าน ได้แบ่งหลักการอ่าน
 ออกเป็น 3 ประการ คือ การอ่านคำพื้นฐานซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันประมาณ 600 คำ
 คำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และการอ่านคำที่มีตัวการ์นต์ อักษรควบ อักษรนำ
 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 21)

การอ่านจึงเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ และจำเป็นมากในการดำรงชีวิตของคนในยุค
 ปัจจุบันและยิ่งมากกว่าทุกสมัยที่ผ่านมา เพราะวิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลง
 ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วจนสภาพของสังคมได้กลายเป็นสังคมข่าวสาร การอ่านเป็นวิธีการหนึ่ง
 ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนภาษาไทย ถ้าเด็กมีความพอใจและสนุกกับการอ่านตั้งแต่
 เริ่มแรกแล้ว เขาก็สนใจที่จะอ่านและใช้การอ่านให้เกิดประโยชน์ หากขาดการฝึกฝน ความผิดพลาด
 ในการอ่านและการออกเสียงก็อาจเกิดขึ้นได้ง่าย ดังนั้นในระดับชั้นประถมศึกษา โดยเฉพาะครู
 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถ้าวางรากฐานไว้ไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจนไม่เอาใจใส่แก้ไข ฝึกหัดเด็ก
 เด็กก็จะเกิดการจำผิดตั้งแต่แรก เกิดความเคยชินติดนิสัยการออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียง
 ผิดพลาด ทำให้เป็นปัญหาในการอ่านทุกคนจำเป็นต้องมีทักษะในการอ่านที่ถูกต้อง ปัญหาของ
 การอ่านมีอยู่หลายประการ เช่น ปัญหาจากตัวเด็กปัญหาจากตัวครู และปัญหาจากสื่อมวลชน
 (คำนึ่ง วิสัยจร และคณะ. 2530 : 147)

จากปัญหาต่างๆ ดังกล่าว พบว่าปัญหาจากตัวเด็กเป็นปัญหาสำคัญมากโดยเฉพาะ ปัญหาการอ่าน และการออกเสียงคำ ร ล และคำควบกล้ำไม่ชัดเจน ในเรื่องนี้ทำให้นักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทยต่างก็ให้ความเป็นห่วง ดังเช่น ไสว สุทธิพิทักษ์ (2533 : 19) รองประธานคณะกรรมการคัดเลือกครูภาษาไทยดีเด่น แสดงความเป็นห่วงว่า "ภาษาไทยไม่เคยมี วิบัติในตัวเอง หากแต่วิบัติเพราะคนใช้ไม่รู้จักใช้ภาษาอย่างผิดๆ ถูกๆ จนทำให้ภาษาวิบัติ" ซึ่ง สอดคล้องกับความเห็นของ สนั่น ปัทมะทิน (2532 : 11) กล่าวว่า ภาษาไทยมีแนวโน้มที่จะเป็น ภาษาลาวมากยิ่งขึ้น เนื่องมาจากคนไทยในปัจจุบันมักจะพูดเสียงที่มี ร ล ว ควบกล้ำ และเสียง ร ไม่ได้ เช่น พูดคำว่า น้ำปลา เป็น น้ำป่า, คุณครู เป็น คุณคู, ดึกว่า เป็น ดีฟ้า และ เปลื้อง ณ นคร (2521 : 38) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาที่เสื่อมไปมากคือ การออกเสียงที่ออกไม่ชัดตามตัวอักษร เช่น เสียง ร ล และเสียงควบกล้ำ มีการออกเสียงผิดมากขึ้น ทางวิทยุ โทรทัศน์ และการพูดในที่ต่างๆ

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนมานาน 15 ปี ได้พบปัญหาการอ่านออกเสียง คำ ร ล และคำควบกล้ำ ของนักเรียนส่วนมากยังไม่ถูกต้อง และจากการประเมินการอ่าน ออกเสียงคำ ร ล และคำควบกล้ำ ของนักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 1 โดยได้รับความร่วมมือจาก ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนที่อยู่ในศูนย์ประสานงานทางการศึกษา ศูนย์ที่ 1 อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท จำนวน 54 คน ประเมินการอ่านออกเสียงของนักเรียนว่ามีปัญหาอะไรบ้าง พบว่า ปัญหาคือการอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ขอความร่วมมือ จากครูผู้สอนภาษาไทยในระดับช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 สํารวจเบื้องต้นโดยใช้ แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำ ร ล และคำควบกล้ำ ของนักเรียน พบว่า

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 350 คน อ่านคำที่ออกเสียง ร ล และ คำควบกล้ำไม่ถูกต้อง 167 คน คิดเป็นร้อยละ 47.71

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 345 คน อ่านคำที่ออกเสียง ร ล และ คำควบกล้ำไม่ถูกต้อง 121 คน คิดเป็นร้อยละ 35.07

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 365 คน อ่านคำที่ออกเสียง ร ล และ คำควบกล้ำไม่ถูกต้อง 109 คน คิดเป็นร้อยละ 29.86

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่านักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในศูนย์ ประสานงานทางการศึกษา ศูนย์ที่ 1 อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำ ร ล และคำควบกล้ำ มากกว่าชั้นอื่นๆ เนื่องจากสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำ ร ล และอ่านคำควบกล้ำไม่ถูกต้อง เกิดจากการเลียนแบบบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น พ่อ แม่ สื่อมวลชน กลุ่มเพื่อน หรือครู ที่ออกเสียงไม่ถูกต้องซึ่งตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต. 2539 : 50 : อ้างถึงใน Bandura. 1977) ได้กล่าวถึง การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) ว่า "การเรียนรู้ส่วนใหญ่ ของคนเรา นั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบในการเรียนรู้ผ่านตัวแบบนี้ตัวแบบเพียงคนเดียว สามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน"

ดังนั้น การจัดกระบวนการเรียนรู้ สามารถจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการพัฒนาในด้าน การอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ให้ถูกต้องสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การใช้เทป บันทึกลำเสียง การใช้ซีดีบันทึกเสียง การใช้วีดิทัศน์ การใช้แม่แบบ เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย สนใจที่จะใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งแม่แบบนั้นมี 2 ชนิด (Bandura. 1977 : 40 - 51) ได้กล่าวไว้ว่า อาจเป็นคำพูด เอกสาร หรือการใช้สไลด์ทัศนวัสดุ เช่น วิชิตู โทรทัศน์ สไลด์ หรือวีดิทัศน์ เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ ซีดีบันทึกเสียง และตัวครูผู้สอนเป็นแม่แบบ ซึ่งครูเป็นตัวอย่าง ที่นักเรียนให้ความรักและศรัทธา และนักเรียนจะมีความมั่นใจในคำสั่งสอนของครูทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการเรียนรู้ด้านทักษะทางภาษา ครูจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดซึ่ง วรณี โสมประยูร (2537 : 67) กล่าวว่า

.....ครูหรือผู้สอน เป็นบุคคลสำคัญที่สุดที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับนักเรียน เพราะ นักเรียนจะเรียนรู้ และเลียนแบบจากครูตลอดเวลา ถ้าครูท่านใดที่นักเรียนรัก และศรัทธามาก นักเรียนก็ยิ่งจะจดจำสิ่งที่ครูสอน และเลียนแบบสิ่งที่ครูประพฤติตามไปด้วย ดังนั้น บุคลิก ลักษณะ และบทบาทของครูจึงมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาในด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เป็นอันมาก.....

นอกจากนี้ผลการวิจัยของเสาวคนธ์ ศรีพุทธดิลก (2537 : 63) ได้ศึกษาผลการใช้ เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิจำนวน 20 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงแบบต่อเนื่อง และแบบ เว้นระยะ มีคะแนนการอ่านคำควบกล้ำ สูงกว่ากลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริม แรงแบบต่อเนื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับ เตือนใจ รงค์โสภณ (2537 : 74) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคำป้อ อำเภอกวนเชิง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 24 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรงป็น รายบุคคล มีคะแนนสุขภาพส่วนบุคคลสูงขึ้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน ในศูนย์ประสานงานทางการศึกษา ศูนย์ที่ 1 อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้
เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ระหว่าง
นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ มีความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และ
คำควบกล้ำมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตของการวิจัยออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ มีประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังนี้
ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่
1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนในศูนย์ประสานงานทางการศึกษา ศูนย์ที่ 1 อำเภอหันคา
จังหวัดชัยนาท สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยนาท กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2548 จำนวน 18 โรงเรียน รวม 350 คน

กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียน
ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลหันคา อำเภอหันคา จังหวัดชัยนาท สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยนาท กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548
จำนวน 1 โรงเรียน รวม 48 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)
แล้วเลือกห้อง ป.1/1 เป็นกลุ่มทดลอง และห้อง ป.1/2 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 24 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ โดยแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

- การใช้เทคนิคแม่แบบ
- การใช้วิธีสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ

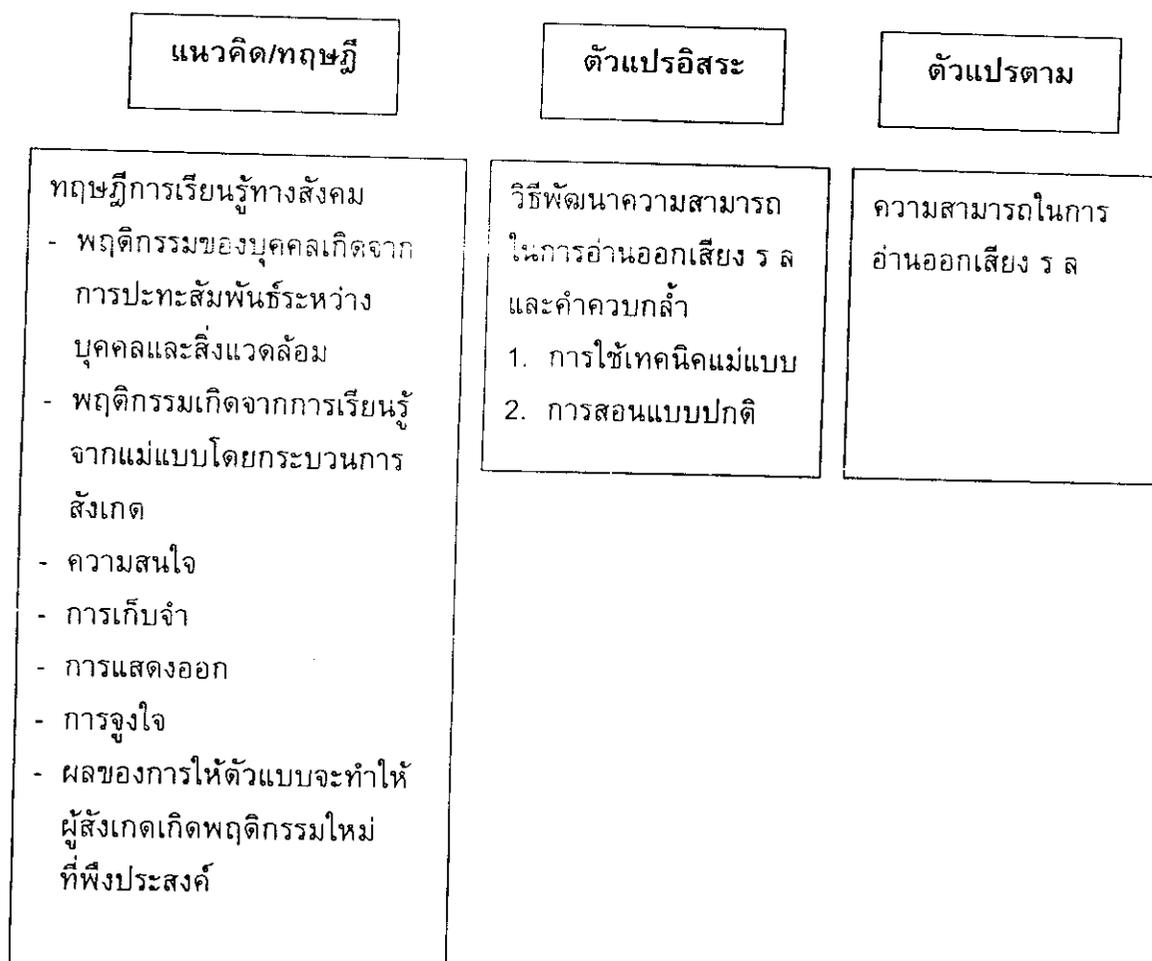
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหา เนื้อหาที่กำหนดในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำจำนวน 100 คำ ที่มีขอบเขตอยู่ในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ภาษาไทย เล่ม 1 และเล่ม 2 ชุดพื้นฐานภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกเฉพาะคำที่ออกเสียงพยัญชนะต้น ร ล และคำควบกล้ำ ร ล ว

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

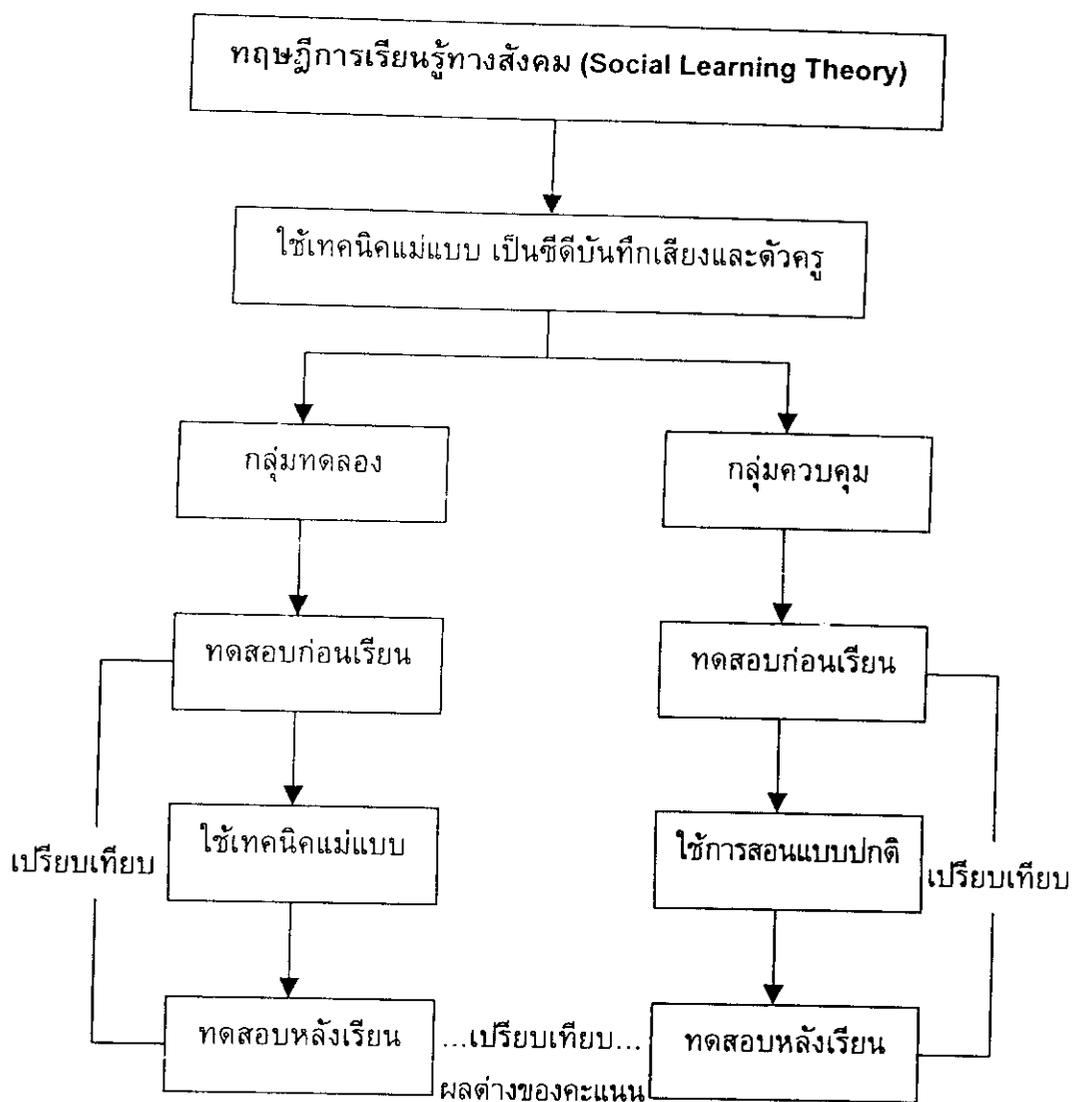
ระยะเวลา ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง รวม 12 ครั้งๆ ละ 50 นาที เวลา 10.30น. - 11.20 น. สอนกลุ่มทดลอง เวลา 09.30 น. - 10.20 น. สอนกลุ่มควบคุม ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เริ่มตั้งแต่ เดือนธันวาคม 2548 ถึง เดือนมกราคม 2549

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

กระบวนการในการวิจัย

ภาพที่ 1.2 แผนภาพแสดงกระบวนการวิจัย เรื่องผลของการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง รายการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แม่แบบเป็นซีดีบันทึกเสียง และตัวครู ตามรายการที่กำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วย ลำดับที่ เรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ สื่อการสอน รวม 12 ครั้ง (รายละเอียดในภาคผนวก ข)
2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้บรรลุจุดประสงค์ ตามรายการที่กำหนดไว้ในโปรแกรมการใช้เทคนิคแม่แบบ ประกอบด้วยกิจกรรมด้านการสอน 12 ครั้ง (รายละเอียดในภาคผนวก ข)
3. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่จะอ่าน คำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ ได้ถูกต้อง โดยการให้นักเรียนฟัง สังเกต และเลียนแบบ การอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ จากแม่แบบ ซึ่งเป็นซีดีบันทึกเสียง และตัวครู เทคนิคนี้ ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ขั้นตอน (รายละเอียดในภาคผนวก ก)
4. การสอนแบบปกติ หมายถึง การสอนโดยไม่ใช้เทคนิคแม่แบบ เป็นวิธีการทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก ก)
5. ความสามารถในการอ่านออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำได้ถูกต้อง ชัดเจน ตามหลักเกณฑ์การอ่านภาษาไทย ดังนี้
  - 5.1 คำที่ออกเสียง ร ล หมายถึง คำที่อ่านออกเสียงพยัญชนะต้นเป็น ร - เรือ หรือ ล - ลิง คำที่มีพยัญชนะต้น ร - เรือ เช่นคำว่า รัก โโรค รา ส่วนคำที่มีพยัญชนะต้น ล - ลิง เช่น คำว่า ลัก โลก ลา เป็นต้น
  - 5.2 คำควบกล้ำ หมายถึง คำที่มีพยัญชนะต้นเขียนควบกับพยัญชนะ ร - เรือ ล - ลิง หรือ ว - แหวน ที่ออกเสียงเป็นคำควบแท้ คำที่มีพยัญชนะต้นเขียนควบกับพยัญชนะ ร - เรือ เช่น คำว่า กราย ปราย ส่วนคำที่มีพยัญชนะต้นเขียนควบกับพยัญชนะ ล - ลิง เช่น คำว่า กลาย ปลาย คำที่มีพยัญชนะต้นเขียนควบกับ ว - แหวน เช่น คำว่า ความ ไกว เป็นต้น ซึ่งทั้งคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ เป็นคำที่นำมาจากหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทย เล่ม 1 และเล่ม 2 ชุดพื้นฐานภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 1 - 118, 1 - 102) คำที่ออกเสียง ร จำนวน 40 คำ คำที่ออกเสียง ล จำนวน 40 คำ และคำควบกล้ำ จำนวน 20 คำ
6. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคแม่แบบ จำนวน 24 คน
7. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ จำนวน 24 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้ประโยชน์ ดังนี้

1. ได้แนวทางการจัดกิจกรรมการอ่านคำที่ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำ โดยใช้เทคนิคแม่แบบ
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ถูกต้อง สำหรับครูผู้สอนภาษาไทย ต่อไป